

podvodu, ovšem kdyby byly naplněny uvedeným jednáním i ostatní složky skutkové podstaty podvodu.

Co se dotýče předstírání závazků, kterých tu nebylo, totiž dluhu H. K-ové za nájemné za 7 let v částce 20.000 Kč a M. K-ové za měsíční plat za pomoc v závodě v částce 42.000 Kč, dlužno uvésti toto:

Sám rozsudek zjišťuje, že obžalovaný u své tchyně K-ové bydlil a činži jí neplatil a z rozsudku a hlavně též ze zprávy vyrovnacího správce vyplývá, že manželka obžalovaného M. K-ová mu v obchodě pomáhala. Obžalovaný, uváděje tyto pohledávky mezi svými dluhy, uvedl též jich právní tituly.

Správci vyrovnacímu a výboru věřitelskému bylo volno podle §§ 31, 38 cís. nař. čís. 337/14 zjednatí si ohledně uvedených položek vysvětlení, což se též stalo.

Podle toho, co bylo o těchto dlužích obžalovaným udáno a soudem zjištěno, byly dluhy ty snad obligacemi naturálními podle § 1432 obč. zák. To měl soud spolehlivě zjistiti, neboť naturální obligace, byť i bylo jejich splnění odporovatelným, nelze, uvede-li je dlužník ve správné výši v seznamu svých pasiv, a priori prohlásiti za »předstírání«
závazků neexistujících (viz Bartsch-Löffler z r. 1917 II., str. 475). Při tom se podotýká, že i kdyby pohledávky ty, jako dávky periodicky se opakující, byly částečně promlčeny (§ 1486 obč. zák.), přece nelze o nich tvrditi, že byly předstírány, nýbrž dlužno je považovati za pohledávky trvající, poněvadž jsou žalovatelné a podle § 1501 obč. zák. nelze ku promlčení přihlížeti bez námítky strany.

Se zřetelem na to bylo zmáteční stížnost, pokud čelí výroku, kterým byl obžalovaný uznán vinným zločinem podvodného úpadku podle § 205 a) tr. z., vyhověti a slušelo, ježto se nelze obejít bez nového hlavního přelíčení, za souhlasu generální prokuratury podle § 5 nov. k tr. ř. čís. 3/78 ř. z. právem uznati tak, jak ve výroku uvedeno, aniž bylo třeba zabývati se dalšími, v tomto směru uplatňovanými zmatky.

Čís. 5290.

Predpokladom pre uplatňovanie zmatku podľa § 385, čís. 2 tr. p. je, že neboly zachované hranice pri dovolenom zmiernení trestných sadziieb v zákone stanovených. Porušenie zákona v smysle citovaného dôvodu zmätočnosti možno vytýkať len vtedy, ak nebola zmiernená sama trestná sadzba pod jej dolnú hranicu.

(Rozh. zo dňa 11. mája 1935, Zm III 132/35.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti M. Š., obžalovanému zo zločinu vraždy, zamietol zmätočné sťažnosti obžalovaného a jeho obhájcu.

Z d ô v o d o v :

Dôvod zmätočnosti podľa § 385, čís. 2 tr. p. uplatňujú sťažovatelia preto, že porotný súd prekročil hranice zákonom stanovené pri vymeňovaní trestu (pozn. red.: podľa § 279 tr. z. káznice v trvaní 13 rokov),

lebo, keď použil § 91 tr. z., mal obžalovanému uložiť najnižší trest, alebo priblížiť sa k tomuto najnižšiemu trestu, naproti tomu však porotný súd stanovenou dobou trestu sa priblížil k trestu najvyššiemu.

Zmätočná sťažnosť je bezzákladná. Sťažovatelia zrejme vychádzajú mylne z toho, ako by dôvodom zmätočnosti v smysle § 385, čís. 2 tr. p. bolo vôbec len, že neboly zachované hranice zákonom stanovené pri dovolenom zmiernení trestu, kdežto predpokladom pre tento dôvod zmätočnosti v uvedenom smere je, že neboly zachované hranice pri dovolenom zmiernení trestných sadziieb v zákone stanovených. To je v zákone vyjadrené slovami »ich zmiernení«, pri čom slovo »ich« sa vzťahuje na trestné sadzby, o ktorých je reč v predchádzajúcej vete.

Len vtedy, keď zákon dovoľuje zmiernenie samej trestnej sadzby, tedy pod dolnú jej medzu, a pri tomto zmiernení stanoví určité hranice, ako je tomu v druhom odstavci § 91 tr. z. a v § 92 tr. z. — je možné porušenie pravidiel pre to stanovených vytykať ako porušenie zákona v smysle dôvodu zmätočnosti podľa § 385, čís. 2 tr. p.; nakoľko však ide — ako v § 91, odst. 1 tr. z. — o zmiernenie trestu v medziach trestnej sadzby stanovenej v zákone, nejde o tento dôvod zmätočnosti, lebo trestná s a d z b a tým zmiernená nebola. V 1. odst. § 91 tr. z. je daná ustanovením o priblížení sa najnižšej výmere trestu ustanoveného na čin, prípadne ustanovením o vymeraní trestu v samej najnižšej hranici, len všeobecná smernica pre voľnú úvahu súdu o tom, v akej miere považuje za primerané priblížiť sa k dolnej hranici trestnej sadzby; neprimerané použitie tohoto práva súdu, spočívajúceho na voľnom jeho uvážení, nespadá však ani pod uvedený ani pod iný dôvod zmätočnosti, ktorý by strana mohla uplatniť, ale je to možné podľa § 33, odst. 2 por. nov. prípadne napraviť najvyššiemu súdu len z úradnej povinnosti. Ponevác v tomto prípade bol trest vymeraný v medziach trestnej sadzby v zákone stanovenej od 10 do 15 rokov káznice, netrpí rozsudok vytykanou zmätočnosťou. Boly preto zmätočné sťažnosti ako bezzákladné v smysle 1. odst. § 36 por. nov. zamietnuté.

Čís. 5291.

Bol-li výrok o treste zmenený v prospech odsúdeného následkom opravného prostriedku pre zachovanie právnej jednotnosti podľa § 441 tr. p., podaného generálnou prokuratúrou, niet podmienok pre náhradu za trest na slobode, alebo za trest peňažitý v smysle § 578 tr. p.

(Rozh. zo dňa 11. mája 1935, N IV 31/34.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti Š. N. pre prečin rušenia obecného mieru rozhodol, že Š. N. neprislúcha nárok na náhradu za 5 dní vytrpeného trestu.

D ô v o d y:

Rozsudkom krajského súdu v K. zo dňa 10. júla 1933 bol obžalovaný Š. N. uznaný vinným: 1. prečinom rušenia obecného mieru podľa § 14,